NN 56/2020 (13.5.2020.), Presuda Visokog upravnog suda Republike Hrvatske poslovni broj: UsII-165/19-6 od 12. veljače 2020.

VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE

1139

PRESUDA

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca toga suda, Lidije Vukičević, predsjednice vijeća, mr. sc. Inge Vezmar Barlek i Marine Kosović Marković, članica vijeća, te sudske savjetnice Alme Beganović, zapisničarke, u upravnom sporu tužitelja Hrvatskog Telekoma d.d. iz Z., kojeg zastupa I. B., dipl. iur. temeljem generalne punomoći broj: Su-511/2013, protiv tuženika Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, Z., uz sudjelovanje zainteresirane osobe Grada Varaždinske Toplice, koju zastupa Zajednički odvjetnički ured S. G. R. i K. S. T. iz V. G., radi utvrđivanja infrastrukturnog operatora i utvrđivanja visine naknade za pravo puta, na sjednici vijeća održanoj 12. veljače 2020.

presudio je

I. Odbija se tužbeni zahtjev za poništenje rješenja Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, klasa: UP/I-344-03/16-11/63 urbroj: 376-10-19-37 od 18. siječnja 2019. godine.

II. Nalaže se tužitelju Hrvatskom Telekomu d.d. iz Z. da zainteresiranoj osobi Gradu Varaždinske Toplice naknadi troškove spora u iznosu 3.125,00 kn u roku od 60 dana od primitka ove presude.

III. Ova će se presuda objaviti u »Narodnim novinama«.

Obrazloženje

Osporenim rješenjem tuženika utvrđeno je da je tužitelj infrastrukturni operator i ima pravo puta na nekretninama koje se na dan donošenja ovog rješenja nalaze u vlasništvu/suvlasništvu Grada V. T. prema evidenciji Općinskog suda u Varaždinu, Zemljišnoknjižnog odjela N. M., dostupnoj na zajedničkom informacijskom sustavu zemljišnih knjiga i katastra – javnoj aplikaciji, na kojim nekretninama HT ima izgrađenu elektroničku komunikacijsku infrastrukturu i drugu povezanu opremu (dalje u tekstu: EKI) prema podacima o EKI navedenim u Elaboratu za pravo puta podzemne i nadzemne EKI, JLS V. T., broj: 103/2017 od 27. studenog 2017. godine (dalje u tekstu: Elaborat), a koje nekretnine koristi za pristup, postavljanje, korištenje, popravljanje i održavanje svoje EKI. Elaborat je u dijelu o količini, vrsti i prostornom položaju EKI sastavni dio ovog rješenja.

Točkom II. izreke osporenog rješenja utvrđeno je da je tužitelj infrastrukturni operator i ima pravo puta na nerazvrstanim cestama u vlasništvu Grada V. T., navedenim u potvrdi Varaždinske županije, Grada V. T., Jedinstvenog upravnog odjela, klasa: 944-018/16-01/1, urbroj: 2186/026-04/5-18-9 od 18. prosinca 2018. godine, koja je sastavni dio ovog rješenja, a na kojim nekretninama tužitelj ima izgrađenu EKI prema podacima o EKI navedenim u Elaboratu i koristi ih za pristup, postavljanje, korištenje, popravljanje i održavanje svoje EKI.

Daljnjim točkama izreke osporenog rješenja (III. – VIII.) određeno je da količinu i vrstu EKI iz točke I. i II. ovog rješenja čine trase kabelske kanalizacije te trase elektroničkih komunikacijskih vodova u zemlji i nadzemnih elektroničkih komunikacijskih vodova navedene u Elaboratu. Utvrđuje se godišnja naknada za pravo puta prema površini zemljišta na kojem se nalazi EKI, sukladno podacima navedenim u Elaboratu i vrsti zemljišta navedenoj u evidenciji Zemljišnoknjižnog odjela N. M. ili podredno Odjela za katastar nekretnina N. M., dostupnoj na zajedničkom informacijskom sustavu zemljišnih knjiga i katastra – javnoj aplikaciji, uz primjenu iznosa naknade i načina obračuna određenim u članku 6. i 7. stavcima 1., 2., 3. i 4. Pravilnika o potvrdi i naknadi o pravu puta (»Narodne novine«, broj: 152/11., 151/14. i 95/17., dalje u tekstu: Pravilnik). Utvrđeno je pravo zainteresirane osobe na godišnju naknadu za pravo puta za nekretnine iz ovog rješenja od 12. veljače 2016. godine, odnosno od dana uknjižbe prava vlasništva/suvlasništva na nekretninama iz točke I. u korist zainteresirane osobe ako je nastupila nakon tog datuma, prema evidenciji Zemljišnoknjižnog odjela N. M. dostupnoj na zajedničkom informacijskom sustavu zemljišnih knjiga i katastra – javnoj aplikaciji.

Tužitelj je obvezan u roku deset dana od primitka rješenja platiti zainteresiranoj osobi naknadu za pravo puta iz ovog rješenja za prvu, drugu i treću godinu, a svaka sljedeća godišnja naknada za pravo puta plaća se u roku od osam dana po isteku razdoblja za koje je naknada plaćena. Tužitelj se obvezuje u roku od osam dana od primitka rješenja napraviti obračun godišnje naknade za pravo puta temeljem parametara iz ovog rješenja te obračun sa svim podacima koji su primijenjeni dostaviti HAKOM-u i Gradu V. T. Zainteresirana osoba, Grad V. T. (dalje u tekstu: Grad) je obvezan omogućiti tužitelju ostvarivanje prava na nekretninama iz ovog rješenja.

U izjavljenoj tužbi tužitelj u bitnom navodi sažetak predmeta upravnog spora te smatra da nije nedvojbeno utvrđeno da bi se nekretnine za koje mu je priznato pravo na naknadu nalazile u vlasništvu Grada. Provjerom Tablice 1. (obrazac u elektroničkom obliku) u kojoj su identificirane sve katastarske čestice na kojima se nalazi EKI tužitelja, a koju je tužitelj dobio od tuženika u svrhu obračuna naknade za pravo puta temeljem predmetnog rješenja, tužitelj je utvrdio da se rješenje u određenom dijelu odnosi na iste katastarske čestice za koje je tužitelju drugim rješenjem tuženika od 16. studenog 2018. godine, klasa: UP/I-344-03/16-11/121, urbroj: 376-10-18-23, već utvrđena godišnja naknada za pravo puta za korištenje nekretnina u vlasništvu Županijske uprave za ceste Varaždinske županije (dalje u tekstu: ranije rješenje). Proizlazi da je tuženik utvrdio vlasništvo Grada na istim nekretninama na kojima je već ranije u rješenju utvrdio vlasništvo Županijskim upravama za ceste Varaždinske županije (dalje u tekstu: ŽUC). Na taj način je tužitelja obvezao na istim nekretninama plaćati naknadu za pravo puta istovremeno i Gradu i ŽUC-u.

U prilog počinjenim pogreškama od strane tuženika tužitelj je, primjera radi, dostavio povijesne zemljišnoknjižne izvatke za nekretnine za koje se predmetnim rješenjem obvezuje tužitelja plaćati naknadu za pravo puta Gradu, a iz kojih je vidljivo da je ŽUC upravitelj općeg dobra na tim nekretninama, a ne Grad, i to za katastarsku česticu broj 2086/1 upisanu u zk.ul.br. 1979 k.o. H. T., povijesni zemljišnoknjižni izvadak iz kojeg proizlazi da Grad nije vlasnik predmetne nekretnine, već je upravitelj općeg dobra na predmetnim nekretninama ŽUC od 5. studenog 2009. godine. Tuženik Gradu unatoč tome priznaje naknadu za pravo puta počevši od 12. veljače 2016. godine. Isto tako, za katastarsku česticu broj 1452 i 1463 upisane u zk.ul.br. 2019 k.o. P., povijesni zemljišnoknjižni izvadak iz kojeg proizlazi da Grad nije vlasnik predmetnih nekretnina, već je upravitelj općeg dobra na tim nekretninama ŽUC od 2. siječnja 2009. godine.

Poziva se na odredbu članka 28. stavka 6. ZEK-a, temeljem kojeg je doneseno pobijano rješenje te odredbu stavka 4. istog članka ZEK-a, prema kojoj je infrastrukturni operator obvezan plaćati naknadu za pravo puta vlasniku nekretnine ili upravitelju općeg dobra. Stoga smatra da je u ovom postupku bilo prvenstveno odlučno utvrditi je li u trenutku zaprimanja zahtjeva Grada isti doista bio vlasnik svih nekretnina za koje mu je rješenjem priznato pravo na naknadu od tog dana. Ako je, onda je u odnosu na obvezivanje tužitelja za plaćanje naknade za pravo puta Gradu za sve nekretnine obuhvaćene izrekom rješenja od dana zaprimanja zahtjeva bilo odlučno za utvrditi da je Grad bio i ostao vlasnik predmetnih nekretnina u cijelom promatranom razdoblju od dana zaprimanja zahtjeva do dana donošenja rješenja. Kako to nije nedvojbeno utvrđeno, smatra da je izostala aktivna legitimacija Grada i pravo na ostvarivanje naknade od dana zaprimanja zahtjeva Grada za sve nekretnine koje su njime obuhvaćene. Poziva se na presude Visokog upravnog suda Republike Hrvatske kojima su poništena rješenja tuženika upravo u postupcima utvrđivanja tužitelja infrastrukturnim operatorom i određivanja visine naknade za pravo puta, primjerice UsII-82/17 od 28. ožujka 2017. godine, UsII-18/17 od 7. rujna 2017. godine, UsII-216/16 od 13. travnja 2017. godine, prema kojima za pravilnu primjenu odredbe članka 28. stavka 6. ZEK-a nije mjerodavno faktično već zemljišnoknjižno stanje, budući ova odredba ovlašćuje isključivo vlasnika nekretnine, odnosno upravitelja općeg dobra na podnošenje zahtjeva radi utvrđenja infrastrukturnog operatora i naknade za pravo puta.

Predlaže stoga ovom Sudu da tužbeni zahtjev usvoji i poništi rješenje tuženika.

U odgovoru na tužbu tuženik u bitnom navodi da je osporeno rješenje doneseno u ponovljenom postupku nakon što je presudom Visokog upravnog suda Republike Hrvatske od 9. svibnja 2018. godine poništeno ranije doneseno djelomično rješenje, klasa: UP/I-344-03/16-11/63, urbroj: 376-10-19-30 od 14. veljače 2018. godine, te su uvažena pravna shvaćanja Suda. U točki II. izreke osporenog rješenja tuženik je utvrdio da su nerazvrstane ceste na kojima tužitelj ima pravo puta i obvezu plaćanja naknade za pravo puta nekretnine navedene u potvrdi Varaždinske županije, Grada V. T., klasa: 944-18/16-01/1, urbroj: 2186/026-04/5-18-9 od 18. prosinca 2018. godine, koje sadrže podatke o katastarskim česticama na kojima se nalaze nerazvrstane ceste zainteresirane osobe, kao i podaci o konkretnim nerazvrstanim cestama, odnosno javnim dobrima u općoj uporabi u vlasništvu zainteresirane osobe. U konkretnom slučaju radi se o neupisanom pravu vlasništva zainteresirane osobe na tako stečenim nekretninama u zemljišnim knjigama *(ex lege),* pa zemljišnoknjižno stanje nije relevantno za utvrđenje vlasnika te vrste nekretnine. Na nerazvrstanoj cesti na kojoj je pravo vlasništva tako stečeno bilo je potrebno utvrditi da je riječ upravo o toj vrsti nekretnine, a što je potvrđeno spomenutom javnom ispravom. Tužitelj tijekom provedenog postupka nije osporavao podatke navedene u javnoj ispravi – potvrdi niti je na bilo koji način doveo u sumnju istinitost činjenica navedenih u javnim ispravama, pri čemu se tuženik poziva na presudu ovog Suda, poslovni broj: UsII-106/17. Posebno tuženik ističe da je Elaborat izrađivao upravo tužitelj, kao i obračun godišnje naknade, te da je sve dokaze tijekom postupka tužitelj zaprimio i nije ni na bilo koji način tijekom upravnog postupka osporio niti doveo u sumnju istinitost činjenica, već je nastavno na postupanje prema osporenom rješenju i sada u ovom upravnom sporu iznio